

חגיגה טו-ב

עניין: רבי מאיר רמון מצא תוכו אכל קליפתו זרק

מהר"ל נתיב התורה פרק ח'

והוא עיקר, ר"מ סמך אהא שהתורה היא נבדלת מן האדם שיש לו החטא ואין החטא הוא מצד התורה רק מצד האדם אשר מקבל התורה וכמו שהרימון אשר יש לו קליפה והאוכל שבתוכו נבדל מן הקליפה, ואף שהקליפה רעה בשביל כך לא נתקלקל התוך שהתוך נבדל מן החיצון וזה עומד בפני עצמו וזה עומד בפני עצמו, כך נבדל השכל האלהי היא התורה ועומדת בפני עצמה ואין בה החטא, ולפיכך למד ממנו. אבל רבנן אמרי שאסור

בני יששכר מאמרי השבתות מאמר ה'
 לָאו וְכוּ'), אָמַר לִיה הֲרִי אָמְרוּ ר' מַאִיר רִמּוֹן מְצָא תוֹכוֹ אָכַל וְכוּ', אָמַר לִיה הֲשֵׂתָא קָאָמַר מַאִיר בְּנֵי כֶּךָ הוּא אֹמֵר וְכוּ', הִנֵּה עַל זֶה יִשְׁתּוּמִים כָּל מוֹשְׁכִיל, וְכִי ח"ו לֹא יֵדַע קוּב"ה אֲשֶׁר ר' מַאִיר בִּרְרֵי הַטּוֹב וְכוּ' עַד שְׁאָמַר הָאֲמוּרָא הִזְהוּ, וְעַל פִּי דְבַרְיֵינוּ נִיחָא, שְׁכַבְרֵי הִיתְהֵי הֶהְלַכְהֵי רוּחַת וּבָאָה לִיְדֵי דְבוּר, וְאִיפְסַק לְהֶלְכָה בְּבֵית דִּין שֶׁל מִטָּה אִם הָרַב דּוֹמָה לְמִלְאָךְ ד' צְבָאוֹת וְכוּ', אָכַל יֵשׁ בְּזֶה עוֹד הֶלְכָה, דְּהִינּוּ צְדִיק גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ אֲשֶׁר יוֹכַל לְבַרֵּר הַטּוֹב מִן וְכוּ' הִנֵּה שְׁכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלְתּוֹ לְפָנָיו, אָכַל זֹאת הֶהְלַכְהֵי לֹא הִיתְהֵי עֲדִין בְּבַחֲנֵית דְּבוּר כִּי לֹא אִיפְסַק עֲדִין לְהֶלְכָה בְּבֵית דִּין שֶׁל מִטָּה, עַל כֵּן לֹא אָמַר הַקַּב"ה תּוֹרָה מִפְּמֵה דְר' מַאִיר עַל שְׁעָבַר עַל הֶלְכָה רוּחַת וְגַמְר תּוֹרָה מִפְּמֵה דְאַחַר, עַד אֲשֶׁר הִצְדִיק הִזְהוּ בְּעוֹלָם הִזְהוּ הִבִּיא זֹאת הֶלְכָה הַנְּעֻלְמַת בְּקוֹל לִיְדֵי דְבוּר וּפְסָקָה לְהֶלְכָה, הִנֵּה נִתְגַּלְתָּה הֶהְלַכְהֵי גַם בְּפִמְלִיאָ שֶׁל מַעְלָה וְאָמַר קוּב"ה מַאִיר בְּנֵי כֶּךָ הוּא אֹמֵר וְכוּ', הֲבֵן, וּמַעְתָּה דְבַרֵּי ר'

הגר"א תיקוני זהר חדש כה ע"ד

רמון מלא אומיות כהילוניות שבו כנ"ל קליפתו זרק תוכו אכל ק"ט אומיות פנימיות שבו כסס שמלכש כסוכו וז"ל מאי דרש אום הוא כננח שלו ר"ל שלא טעו כמט"ע אום הוא ר"ל ה"י טלמין סנק' אום - זית - יסוד כמ"ט כזוכר ונכ"ט -

אור תורה להגרי"א חבר אות קמה

דָּרַךְ נַח"ש עָלֵי צו"ר (משלי ל, יט), רמז"ן דמטטרו"ן חיצוניות שבו, ובחינת עץ החיים הוא גנוז בו, והוא ח"י שלו, רבי מאיר רמון מציא תוכו אכל כו' (חגיגה טו, ב), אכל מי שלומד תורה ממי שאינו הגון, אז

